

Opvs Theologicvm

In Tres Tomos Distribvtvm, In quo praecipua totius Theologiae capita accurate pertractantur ... Adiecto ad finem Tertij Tomi Indice rerum notabilium

Qui totam primam partem D. Thomæ, ac multa alia continet, quorum Indicem sequens pagina dabit

Mauro, Silvestro

Romae, 1687

Q. 96. Vtrum quælibet Persona diuina secundum se totam sit in qualibet alia Persona per circum in sessionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84111](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84111)

38. Ad 7. ſicut Chriſtus dixit: *Pater maior me eſt*, ſic Apoſtolus ad Philipp. 2. de Chriſto dixit: *Qui cum in forma Dei eſſet, non rapinam arbitratus eſt eſſe ſe æqualem Deo*; & quia vnusquique arbitratur rapinam ſibi tribuere quod ſuum non eſt, ideo Filius ſecundum formam Dei eſt æqualis Deo; ergo cum ipſe Filius dixit, *Pater maior me eſt*, affirmavit Patrem eſſe maiorem Filio, non ſecundum formam Dei, per quam Filius eſt æqualis Patri, ſed ſecundum formam ſerui, quam aſſumens minoratus eſt, & factus eſt minor, non ſolum Patre, ſed etiam Angelis; iuxta illud Apoſtoli ad Hebr. 2. *Eum, qui modicè ab Angelis minoratus, vidimus Ieſum propter paſſionem mortis, gloria coronatum*. Proportionaliter Filius dicitur eſſe ſubiectus Patri, non ſecundum formam Dei, ſed ſecundum formam ſerui, quam pro nobis aſſumpſit.

39. Dum opponitur: ex teſtimonio Chriſti act. 20. *Beatus eſt dare, quam accipere*; Pater dat, aliæ Perſonæ accipiunt; ergo &c. diſtinguo maiorem; beatus eſt dare, quam accipere quod eſt æquiualeuter omnia, nego; quod non eſt æquiualeuter omnia, concedo maiorem; concedo minorem; & nego conſequentiam. Implicat in terminis, vt aliquid ſit beatus, & melius, quam eſſe æquiualeuter omnia; ſed Perſonæ productæ accipiunt à Patre eſſe Deum, & eſſe ipſam deitatem, quæ eſt æquiualeuter omnia, & eſt etiam æquiualeuter ipſum bonum dandi; ergo implicat in terminis, vt beatus, & melius ſit dare deitatem, quam illam accipere. Ex oppoſita ratione beatus eſt dare, quam accipere quod non eſt æquiualeuter omnia, quia tunc non datur aliquid, quod contineat æquiualeuter bonum dandi; bonum autem dandi quod non eſt æquiualeuter omnia, præeminet bono illud accipiendi.

QVÆSTIO XCVI.

Virum qualibet Perſona diuina ſecundum ſe totam ſit in qualibet alia Perſona per circuminfeſſionem?

1. **V**idetur non dari circuminfeſſio, primo, ſi vna Perſona diuina eſſet in alia, vna Perſona eſſet vnita alteri; ſed hoc non admititur; ergo &c.

2. Secundò Pater licet ſit in Filio ſecundum eſſentiam, non eſt in Filio ſecundum Paternitatem; ergo non eſt in Filio ſecundum ſe totum.

3. Reſpondeo de fide eſſe, quod quælibet Perſona diuina eſt in alia. Ioan. enim 10. *Ve credatis, quia Pater in me eſt, & ego in Patre*. Ioan. 14. *Ego in Patre, & Pater in me eſt*. Ioan. 17. *Ve omnes vnũ ſint, ſicut tu Pater in me, & ego in te*. Ideo Patres, qui videri poſſunt apud Ruiz diſp. 107. ſect. 2. docuerunt vnanimiter quamlibet Perſonam diuinam eſſe in alia; ex quibus Auguſtinus lib. 6. de Trinitate cap. 10. dicit: *Singula ſunt in ſingulis, & omnia in ſingulis, & ſingula in*

in omnibus, & omnia in omnibus, & vnũ omnia. Hanc mirabilem inexiſtentiam, per quam quælibet diuina Perſona eſt in alia, Scholaſtici circuminfeſſionem vocarunt; & licet hoc nomen non inueniatur expreſſum apud antiquos Patres, tamen videtur originem habuiſſe à Dionyſio cap. 2. de Diuinis nominibus, vbi dicit: *Primariarum, principaliumque Perſonarum, ſi ita dicendum eſt, aliarum in alijs omnino coniuncta, & nulla ex parte confuſa manſio, & ſedes*. A ſede igitur dicta eſt ſeſſio, & quia eſt aliarum Perſonarum in alijs ſeſſio, dicta eſt circuminfeſſio, vt notat Ruiz.

Henricus in ſumma, vt refertur à Scoto in 1. diſt. 19. quæſt. 1. docuit vnã Perſonam diuinã eſſe in alia, non ſecundum ſe totam, ſed ſolum ſecundum eſſentiam, putã Patrem eſſe in Filio ſecundum eſſentiam, non autem ſecundum paternitatem, adeoque non ſecundum ſe totum; & huic opinioni videtur conſentire Durandus in 1. diſt. 19. quæſt. 4.

4. Diceadum cum Scoto, alijsque communiter, quos refert, & ſequitur Suarez lib. 4. de Trinit. cap. 16. & Vaſquez diſp. 109. cap. 2. quod licet vna Perſona diuina ſit in alia ratione eſſentiæ, tamen ſecundum ſe totam, etiam ſecundum perſonalitatem eſt in alia, eo pacto, quo licet anima ſit in corpore per vnionem, tamen ipſa anima eſt in corpore. Ratio eſt, quia identitas in eſſentia eſt ſumma quædam, & intima communicatio maior quacunque, communicatione vnionis; ergo ſi per vnionem anima ipſa eſt in corpore, multo magis per identitatem eſſentiæ, per quam eſſentia Filij identificatur cum Patre, & cum Filio, Filius, eiusque perſonalitas eſt intimè in Patre, & in paternitate, & e conuerſo. Filius igitur eſt in Patre, & e conuerſo, non per inherentiã, eo pacto, quo accidens eſt in ſubiecto, ſed vt ens ſubſtantiale, & ſubſiſtens in ente ſubſtantiali, & ſubſiſtente. Præterea tota Trinitas, & omnes Perſonæ ſunt in ſingulis Perſonis, puta, omnes tres Perſonæ ſunt in Patre, vt dicit Auguſtinus verbis citatis nu. 3.

5. Addit S. Thomas 1. par. quæſt. 42. art. 5. quod vna Perſona eſt in alia, non ſolum ratione eſſentiæ, ſed etiam ratione originis, & ratione relationis. Filius enim, & Spiritus Sanctus procedunt per actiones immanentes; ſed terminus actionis immanentis manet in producente; ergo Filius manet in Patre, & Spiritus Sanctus in Patre, & Filio; & e conuerſo Pater eſt in Filio tanquam in ſuo Verbo, & imagine intima ipſi Patri; Pater, & Filius ſunt in Spiritu Sancto, tanquam in ſuo amore ſibi intimo. Rurſus relatiua ſunt ſimul cognitione, adeoque vnũ eſt in alio quoad cognosci; ſed omnes Perſonæ ſunt ad inuicem relatiuæ; ergo vna Perſona eſt in alia quoad cognosci; ideoque Chriſtus Io. 14. dixit: *Qui videt me, videt, & Patrem meum*, & deinde ſubiit: *Ego in Patre, & Pater in me eſt*. Addi demum poteſt ex Ruiz diſp. 107. ſect. 7. quamlibet Perſonam diuinã eſſe in alia ratione immenſitatis.

6. Ad

6. Ad 1.º nego sequelam. Quia vna Persona diuina est in alia per vnitatem essentia; nomina autem coniuncti, & vniti significant aliquid minus vnitatem essentia; ideo Personæ diuinæ non debent dici coniunctæ, & vnitæ, sed debent dici vnum in essentia. Hinc est, vt Patres Concilij Alexandrini in epistola 10. apud Cyrillum dicant, *imò & coniunctionis nomen euitamus, tanquam non existens idoneum, quod significet vnitatis arcanum.* Quia tamen non desunt Theologi, qui loquentes de Trinitate, vtuntur nominibus coniunctionis, & vnionis, ideo Vasquez disput. 131. eorum vsum non audeat damnare.

7. Ad 2.º nego antecedens. Explicatum enim est, quo pacto quælibet Persona diuina sit in alia, etiam secundum propriam personalitatem. Debet tamen aduertiri, quod quælibet Persona secundum essentiam est in alia constitutiuè, siquidem quælibet Persona constituitur per essentiam communem, & per personalitatem propriam; sed secundum personalitatem non est in alia constitutiuè; siquidem Persona Filij non constituitur per personalitatem Patris, neque Persona Patris per personalitatem Filij &c.

QVÆSTIO XCVII.

Virum Persona procedens sit origine posterior producente?

1. Videtur, quod Persona procedens sit posterior origine respectu principij, à quo procedit: effectus enim eo ipso, quod realiter procedit à sua causa, habet posterioritatem naturæ respectu causæ, quæ posterioritas est realis, ac non solum rationis; ergo Persona diuina eo ipso quod realiter procedit à suo principio, est posterior origine respectu sui principij, prioritate, quæ est realis, ac non solum rationis.

2. Respondeo, quod omnes Scholastici cum S. Thoma 1.º p. quæst. 42. art. 3. docent inter Personas diuinas dari ordinem naturæ, & originis consistentem in hoc, quod vna Persona à parte rei sit ab alia. Docent rursus Patrem, qui non est ab alia Persona, esse ipsa primam Personam; Filium, qui est solum à prima Persona, esse secundam Personam; Spiritum Sanctum, qui est à prima, & secundà Persona, esse tertiam Personam; Positis his, superest quæstio de nomine, vtum Pater, sicut secundum originem est prima Persona, & Filius est secunda Persona, sic Pater debeat dici prior origine, & Filius debeat dici posterior origine secundum rem ipsam. Negant S. Thomas loco citato, S. Bonaventura, & plures alij; concedit Scotus, quem sequitur Vasquez disp. 167. c. 2.

3. In hac quæstione de nomine, sequor S. Thomam, ac dico inter Personas diuinas dari ordinem originis sine vlla prioritate, vel

posterioritate reali, iuxta illud Athanasij in simbolo: *Et in hac Trinitate nihil prius, aut posterius.* Probatur: nam ex dictis quæst. 95. num. 22. licet vna Persona producat, altera producat, tamen producat non est causa, producta non est effectus, neque causata: ergo licet vna Persona producat, altera producat, tamen producat non est prior origine, producta non est posterior origine; ergo &c. Probatur consequentia: ideo enim Persona diuina producta non causatur, neque est effectus, quia ita producitur, & procedit, vt non habeat imperfectionem effectus, & causati, quæ consistit in hoc, vt neque identicè sit ens à se, ac sibi sufficiens ad essendum: siquidem Persona diuina producta, cum identificetur cum essentia diuina, quæ est à se, eo ipso identicè est à se, & est sibi sufficiens ad essendum; sed Persona diuina producta ita procedit à producente, vt non habeat imperfectionem posterioris origine, quæ consistit in hoc, vt ita procedat, vt neque identicè sit ipsum primum ens, ante quod nullum aliud est; siquidem Personæ diuinæ productæ, cum identificentur cum essentia, quæ est primum ens, ante quod non est aliud ens, eo ipso identicè sunt primum ens, ante quod non est aliud ens; ergo.

4. Infertur nomina primæ, secundæ, & tertie Personæ significare metum ordinem sine vlla prioritate, vel posterioritate reali, licet quia cum nos nominamus Personas, prius nominamus primam, quam secundam, detur prioritas quadam rationis, non in ordine ad actum intelligendi; (siquidem Personas vt potè relatiuas simul intelligimus;) sed in ordine ad actum nominandi.

5. Ad argumentum in contrarium, concedo antecedens, & nego consequentiam. Effectus causati ideo sunt posteriores natura suis causis, quia neque identicè sunt ipsum primum; sed Personæ diuinæ productæ sunt identicè ipsum primum; ergo non sunt origine posteriores producentibus.

QVÆSTIO XCVIII.

Virum, & quare Verbum sit imago Patris, nascatur, generetur, & sit Filius naturalis Dei: Spiritus Sanctus non sit imago, sed donum, ac non nascatur, nec generetur, nec sit Filius naturalis Dei?

S. Th. qu. 27. ar. 2. & 4.

1. Primò videtur, quod Verbum non sit propriè Filius, ac propriè non generetur. Ex Aristotele enim 5. phys. tex. 7. *Generatio est mutatio à non subiecto in subiectum, &*

Na 2 à non